

ஸ்ரீமதேசாய நம: நம:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தோத்தி 2.

VOL. 2.

குரோதன

வருஷம்

பாட்டாளி

பகுதி 9.

No. 9.

1925.

SEPTEMBER

&

OCTOBER

“தனக்குவமையில்லா தான்ருள்சேர்தார்க்கல்லான்
மனக்கவலைமாற்றலரிது” — தெய்வப்பலவர்.

பொருளடக்கம்.

1. ஸ்ரீ ராமாநுஜ வித்தாந்த பாகாசிகை:-
காரப்பங்காடு, ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த வித்வான்,
சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி. ... 193
2. அக்யா:- ... 199
3. ததீயாராதனம்:- ... 206
4. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தத்வ திவாகரம்:- ஸ்ரீமத்
பாமஹம்ஸேத்யாதி திருமாலிருஞ்சோலை
ஜியர்ஸ்வாமி ... 213
5. இராமாயணத் திருப்புகழ்:- ... 57

பண்டித. ஆ. அரங்கராமா நுஜன்-பக்திராதபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2.] [தனிப்பிரதி அனா 4.
வி. வி. சாஜ் பிரத்தியேகம். அக்கரை கேசங்களுக்கு 2-8-0
மதுரை, தெற்குமாராட்டுத் தெரு,
ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸிஸ், பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ: பூதீய தேவாநா துஜாய நம:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி 2.

VOL. 2.

குறியீடுகள்

வருஷம்

பாட்டாளி

பகுதி 9.

No. 9.

1925.

SEPTEMBER

&

OCTOBER

“தனக்குவனமயரில்லா தான்முன்சொர்க்கார்க்கன்னம்
மனக்கவலைமாற்றலரிது” — தேவபுலகவன்.

பொருளடக்கம்.

1. பூதீயாமாதுஜ ஸித்தாந்த பாகாசினக:-
காப்பங்காடு, பூதீமதுபயவேதாந்த வித்வான்,
திங்கம்பெருமீள்ஸ்வாமி. ... 193
2. அத்தமா:- ... 199
3. துயோமாதனம்:- ... 206
4. பூதீவைஷ்ணவதத்துவ திவாகரம்:- பூதீமத்
பரமஹம்ஸேத்பாதி திருமாலைஞ்சு கோடீ
ஜியர்ஸ்வாமி ... 213
5. இராமாயணத் திருப்புகழ்:- ... 57

பண்டித. ஆ. அரங்கராமா நுஜன்-பத்திராதிபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2. [தனிப்பிரதி அனு 4.
சி. பி. தாஸ் பிரத்தியோகம். அக்கணா தொங்களுக்கு 2-8-0
மதுரை, தெற்குமாரடித் தெரு,
ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸில், பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

புதிய பதிப்புப் புத்தகங்கள்.

சென்னை அகாடமி நே. தி. காலேஜ் தமிழாசிரியர்
பண்டித. அ. கோபாலயரவர்கள் பதிப்பித்தவை.

பெருந்தேவனார்பாரதம்:— இதனைப் பராதெவன்பா என்று
சொல்லுவார்கள். இது மிகப் பழையபாண்னது. இரீயபாட்டும் இடை
பிடைபே அழகிய வசனமுமாக வுள்ளது. யாவரும் படித்து இவ்
புறத்தக்கது. இப்புத்தகம் முழுதுங் கிடைக்காமையால், கிடைத்த
அளவும் பரிசீலித்து முடிவுரை, விஷயகுசுகை, பாட்டுமுதற்
குறிப்பகராதி முதலியன சேர்த்து, அழுத்தமும் பாபனப்பும்
வாய்ந்த கடிதத்தில் அச்சிடப்பெற்றிருக்கிறது.

உத்தியோக, விடம், துரோணபருவங்கள்
உயர்ந்த உயிர் பைண்டு } 3—2—0

உத்தியோகபருவ மாத்திரம் (ராப்பர்) 1—6—0

விடம், துரோண பருவங்கள் (ஷி) 1—6—0

*கலிங்கத்துப்பரணி:— அரும்பொருள் விளக்கவுரை,
அரும்பருவகாதி, சோழவமிசாவளி முதலிய
வற்றுடன் அம்கான கிவிட் பைண்டு 1—12—0

*கலிங்கத்துப்பரணிச் சுருக்கம்:— குறிப்புரை, அடி
தானவிளக்க முதலியவற்றுடன் 0—6—0

காதகடோற்கசம்:— (அல்லது கடோற்கசன்னது)
பாரதகதை சம்பந்தமான ஒரு சிறு நாடகம்.
வடமொழியிலிருந்து எளிய வசன நடையில்
மொழிபெயர்க்கப்பெற்றது. 0—5—0

“செந்தமிழ்மந்திரம்” புத்தகசாலை,

பிரைஸ்ரோடு, மயிலாப்பூர், சென்னை.

*Approved by the Text-Book Committee.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேசாமா நுஜாய நம:

ஹரிஸம்ய திவாகரம்.

தொகுதி 2. குரோதனவ்ஸு புரட்டாசிமீ பகுதி கூ.

VOL. 2. SEPTEMBER & OCTOBER 1925. No. 9.

ஸ்ரீமதேசாமா நுஜாய நம:

ஸ்ரீராமா நுஜஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்தவித்வான் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி
எழுதுவது.

(103-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஆழ்வார்களும் பலவிடங்களில் தாங்கள் ப்ரபத்தியை அதுஷ்
டித்திருப்பதும், பிறர்க்கு உபதேசித்திருப்பதும் கண்டுகொள்ளலாம்.
ஆசார்யர்களில் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர மதந்தில் “நதர்மரிஷ்டேடாஸ்
மிசாத்மவேதி” “அபராத ஸஹஸ்ரபாஜம்” என்னுந் தொடக்கமான
சுலோகங்களாலும் தான் ப்ரபத்தியை அதுஷ்டித்திருப்பதைக்
கண்டுகொள்ளலாம். அப்படியே எம்பெருமானாரும் “கத்யத் தில்”
ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வான் “வரதராஜஸ்தவத்
தில்” ப்ரபத்தி விஷயமாக ப்ரஸ்தாபித்திருப்பதையும் அறியலாம்.
பட்டர், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் “உபாதத்தே ஸத்தாஸ்தித்” என்கிற
சுலோகத்திலும், “தபரோஹம்” என்கிற சுலோகத்திலும் ப்ர
பத்தியை அருளிச் செய்திருக்கிறார். தேசிகன் சாதித்தருளிய
‘நிகேஷபரகையில’ ப்ரபத்தி உபாயமென்பதை நிரூபித்திருப்
பதும், ‘ந்யாஸதிலகம்’ ‘ந்யாஸவிம்சதி’ முதலான இருந்தங்களிலும்
நிரூபித்திருப்பதும் பிரஸித்தம்.

தேசிகன் அருளிச்செய்த “ஆர்த்தேஷ்வாகபலா” என்கிற
சுலோகத்தாலும் ப்ரபத்தி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சுலோக

புதிய பதிப்புப் புத்தகங்கள்.

சென்னை அடையாற்று நே. தி. காலேஜ் தமிழாசிரியர்
பண்டித. அ. கோபாலையரவர்கள் பதிப்பித்தவை.

பெருந்தேவனாடாரதம்:— இதனைப் பராதவெண்பா என்று
சொல்லுவார்கள். இது மிகப் பழமையானது. இனியபாட்டும் இடை
யிடையே அழகிய வசனமுமாக வுள்ளது. பாவமும் படித்து இவ்
புறத்தக்கது. இப்புத்தகம் முழுதாவும் கிடைக்காமையால், கிடைத்த
அளவும் பரிசீலித்து முகவுரை, விஷயகுசிகை, பாட்டுமுதற்
குறிப்பகராதி முதலியன சேர்த்து, அழுத்தமும் பளபளப்பும்
வாய்ந்த கடிதத்தில் அச்சிடப்பெற்றிருக்கிறது.

உத்தியோக, வீம, துரோணபருவங்கள் } கூ. அ. ப.
உயர்நகர, சங்கோ பைண்டு } 3—2—0

உத்தியோகபருவ மாத்திரம் (ராப்பர்) 1—6—0

வீம, துரோண பருவங்கள் (ஷே) 1—6—0

*கலிங்கத்துப்பராணி:— அரும்பொருள் விளக்கவுரை,
அரும்பருவகாரதி, சோழவமிசாவளி முதலிய
வற்றுடன் அம்கான கிலிட் பைண்டு 1—12—0

*கலிங்கத்துப்பராணிச் சுருக்கம்:— குறிப்புரை, அடி
தானவிளக்க முதலியவற்றுடன் 0—6—0

கூதகடோற்கசம்:— (அல்லது கடோற்கசன்னாது)
பாரதத்தை சம்பந்தமான ஒரு சிறு நாடகம்.
வடமொழியிலிருந்து எளிய வசன நடையில்
மொழிபெயர்க்கப்பெற்றது. 0—5—0

“செந்தமிழ்மந்திரம்” புத்தகசாலை.

பிராடீஸ்ரோடு, மயிலாப்பூர், சென்னை.

Approved by the Text-Book Committee

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேசராமா நுஜாய நம:

ஹரிஸம்ய திவாகரம்.

தொகுதி 2. குரோதனவாஸு புரட்டாசிம் பகுதி கூ.
VOL. 2. SEPTEMBER & OCTOBER 1925. No. 9.

ஸ்ரீராமா நுஜஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்தவித்வான் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி
எழுதுவது.

(103-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஆழ்வார்களும் பலவிடங்களில் தாங்கள் ப்ரபத்தியை அதுஷ்
டித்திருப்பதும், பிறர்க்கு உபதேசித்திருப்பதும் கண்டுகொள்ளலாம்.
ஆசார்யர்களில் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “நதர்மநிஷ்டோஸ்
மிநசாத்மவேதி” “அபராத ஸஹஸ்ரபாஜம்” என்னுந் தொடக்கமான
சுலோகங்களாலும் தான் ப்ரபத்தியை அதுஷ்டித்திருப்பதைக்
கண்டுகொள்ளலாம். அப்படியே எம்பெருமானாரும் ‘கத்யத்தில்’
ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வான் ‘வரதராஜஸ்தவத்
தில்’ ப்ரபத்தி விஷயமாக ப்ரஸ்தாபித்திருப்பதையும் அறியலாம்.
பட்டர், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் “உபாதத்தே ஸத்தாஸ்தித்” என்கிற
சுலோகத்திலும், “தபரோஹம்” என்கிற சுலோகத்திலும் ப்ர
பத்தியை அருளிச் செய்திருக்கிறார். தேசிகன் சாதித்தருளிய
‘நிகேஷபரகேசியில்’ ப்ரபத்தி உபாயமென்பதை நிரூபித்திருப்
பதும், ‘ந்யாஸதிலகம்’ ‘ந்யாஸவிம்சதி’ முதலான நிருந்தங்களிலும்
நிரூபித்திருப்பதும் பிரஸித்தம்.

தேசிகன் அருளிச்செய்த “ஆர்த்தேஷ்வாசுபலா” என்கிற
சுலோகத்தாலும் ப்ரபத்தி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சுலோக

மாவது:— ஆர்த்தேஷ்வா சுபலா ததந்யவிஷயே ப்யுச்சிந்நதே ஹாந் தரா, வந்ஹபாதே ராபேக்ஷணா ததந்ருதாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிந், ஸ்ரீரங்கேசவர யாவதாத்மநியத த்வத்பாரதந்த்ரயோசித த்வய்யேவ த்வதுபாயீ: அபிஹித ஸ்வோபாய பாவாஸ்துந:” என்பதாம்.

இதன் அர்த்தம், பக்தியானது ஆர்த்தியுள்ளவர்களுக்கும், த்ருப்தராயிருப்பவர்களுக்கும் ப்ராரப்தகர்மாவஸாநமானபோது மோக்ஷப்ரதாரத்துக்கு உபயுக்தமானது. ப்ரபத்தி, ஆர்த்தவிஷயத் தில் உடனே பலத்தைக் கொடுப்பதாயும், த்ருப்த விஷயத்தில் ப்ராரப்ததேஹாவஸாநத்திலேயே பலத்தைக்கொடுப்பதாயுமிருப்ப தால் அதிலும் சிறந்தது. அன்றியும் பக்தியானது அக்நி வித்யாங்கக மாகையாலே த்ரைவர்ணயாதிகாரமுள்ளது. ப்ரபத்தி ஸத்யவசனாதி கள்போலே ஸர்வாதிகாரமாயுள்ளது. பக்தியானது எல்லாசேதந் களுக்கும் நியதமாயுள்ள அநந்யசாண்த்வரூபமான உபாயப்ரதந்த்ர யத்துக்கு அதுசிறையாகும். ப்ரபத்தி ஈசுவரனையே உபாயமாகப் பற்றுக்கையாகிறபடியால், அந்த உபாயப்ரதந்த்ரயத்துக்கு உசிதை யாயிருக்கும். பக்தி ஈசுவரனுடைய உபாய பாவத்தை விஷயீகரிக்க மாட்டாது. ப்ரபத்தியோ ஈசுவரனையே உபாயமாகப்பற்றுக்கையாலும், “இயம் கேவல லக்ஷ்மீச” என்பது முதலிய சுலோகங்களின்படி உபாயவாணரூபமாயிருக்கையாலும் அதுபாயமாயிருக்கும். என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,

இப்படியே லோகதேசிகன், மணவாளமாமுதிகள் முதலான ஆசார்யர்களும் ப்ரபத்திரூபணத்தில் சிறந்தவர்களாயிருந்தார்க ளென்பது அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளால் விளங்கும். இன்னும் உபபத்தியாலும் நிரூபிக்கலாகும்.

ஒருவன் அசக்தனாயும், அஜ்ஞனாயும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தி யில்லாதவனாயுமிருந்தால் அவன், ஸமர்த்தனாயும், ப்ராப்தனாயும் உள்ள ஒருவனையடைந்து என்னை நீயே ரக்ஷிக்கவேணுமென்றுப் ப்ரார்த்தித்தால் அவன் அப்படியே ரக்ஷிக்கிறான் என்பது லோக னித்தம். இப்படி, கபோதோபாக்கியானத்திலும், ஸ்ரீ கெஜேந்த்ராத் வான் வருத்தாந்தத்திலும் நிகழ்ந்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

கபோதத்துக்கு சரணாகதி பரமதர்மமென்கிற ஞானமுமில்லை; சரண கதரக்ஷணம் பண்ணாவிடில் மிகுந்த பாதகமுண்டாகுமென்பதும் தெரியாது, அப்படியிருக்க, தன்னுடைய ப்ராணனை விட்டாவது தனக்கு சத்துருவான வேடனை ரக்ஷித்ததென்றால், ஜ்ஞானவான்கள் அதுஷ்டிப்பது சொல்லவேண்டாதாயிற்று. இந்த விஷயத்தை “கபோதோ வாநர ச்ரேஷ்டகீம்புநர்மத் விதோஜந:” என்று பெருமா ளருளிச்செய்தார்.

இது நிற்க, பட்டர் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளும் போது நடுவே ஒரு வேடன் குடிசையில் தங்கியிருந்தஅளவே காட்டிலிருந்துவந்த வேடனைக்கண்டு இன்று நீ காட்டிற்கண்ட விசேஷமேதெனு முண்டோவென்று கேட்டருள, அதற்கு அவன் காட்டில் ஒரு ஆண் முயலைக்கண்டு அடிக்கபுகுந்தேன் அவ்வளவில் அதன் அன்புள்ள பெட்டைமுயல் என் முன்பாகவந்து கும்பிட்டுக் கிடந்தது; அது கண்டு இரங்கி அந்த முயலை அடிக்காமல் வந்தேன் என்று சொல்ல, இதைக்கேட்டு, பட்டர், அந்த முயலுக்கு சரணாகதி பரமதர்மமென்கிற ஜ்ஞானமில்லை; அந்த வேடனுக்கும் சரணாகதரக்ஷணம் பரமதர்மமென்று தெரியாது. அப்படியிருக்க சரணாகதி தர்மத்தினுடைய ப்ரபாவம் இப்படிச் செய்வித்தது. ஆதலால் பரமசேதனான ஸர்வேசுவரனிடத்தில் சேதனர்கள் பண்ணுகிற சரணாகதி பலியாதிராதென்பது கிம்புநர்ந்யாயனித்தம் என்றருளிச் செய்தார்; என்பது ப்ரஸித்தம்.

இந்த ப்ரபத்தி பக்தியைக்காட்டிலும் மேலானது எப்படியென்றால், பக்தி அதிகிருத்தாகையாயிருக்கும். ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரையாயிருப்பது. அந்த பக்திக்குப்பலம் ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்தில் மோக்ஷமடைதல். ப்ரபத்தியில் ஆர்த்தருக்கு உடனே மோக்ஷ பலம் ஸித்திக்கிறது, த்ருப்தருக்கு ப்ராரப்தசரீராவஸாநத்திலேயே மோக்ஷபலம் ஸித்திக்கிறது. ப்ரபத்தியானது தன்னை யதுஷ்டிக்கிறவர்களுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் ப்ரோபயோகியாயிருக்கும். பக்தி தன்னை யதுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு மட்டுமே பலத்தைக் கொடுக்கும்.

ஆனால், “தமேவம் விதித்வா அதிம்ருத்யமேதி” என்கிற சுருதியின்படி ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கே மோக்ஷம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஜ்ஞானமில்லாமலிருக்கிற தத்ஸம்பந்திகளுக்கும் இது பலஸாதநமாம்படி கூடுமோடுவென்னில், “தமேவம்விதித்வா” என்கிற சுருதியில் “நாந்ய: பந்தா வித்யதே அபநாய” என்று சொல்லுகிற இடத்தில் ‘தமேவம்’ என்பதிலுள்ள தத்சப்தார்த்தமான ஈசுவரனைக் காட்டிலும் அந்யமாயிருப்பதற்கு உபாயத்வமில்லை என்பதே தாத்பர்யமாகையால், ப்ரபத்திஸ்தலத்தில் ததந்யமானஜ்ஞானம் உபாயமாகாமையாலே ஆசார்யனுடைய ப்ரபத்தியாலேயே தத்ஸம்பந்திகளுக்கு மோக்ஷமுண்டாகுமென்பதில்விசேஷமில்லை. என்று ‘ஸாரப்ரகாசிகையிலும்’ ‘நிதேக்ஷபரணைக்ஷ’ யிலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதால் ப்ரபத்திஸ்தலத்தில் ஜ்ஞானத்துக்கும் பலத்துக்கும் ஸாமானாதிகரணம் வேண்டியதில்லை. இப்படியே ‘ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந’ வ்யாக்கியானத்தில் திருப்புட்குழிஸ்வாமி, “அந்யஸ்ய ஜ்ஞானாத் அந்யஸ்ய முக்கி” கூடாதென்பது ப்ரபத்தியொழிந்த விடத்திலென்று நிரூபித்திருக்கிறார்.

அன்றியும், “அந்வயா தபிசைகஸ்ய ஸௌஜந்யா தாத்மநே ஹரோள ஸர்வயேவ ப்ரமுச்யந்தே நரா:பூர்வே அபரேததா” என்று பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும் “பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷ்யைவ” என்கிற சுலோகத்திலும், இந்த விஷயம் வ்யக்தமாயுள்ளது. இதை அநுஸரித்து சுருதப்ரகாசிகையில் “விநத விவித பூத வ்யாபரணைக தீக்ஷை” என்பதன் வ்யாக்கியானாவஸரத்தில் “தத்ஸம்பந்திநோபி ததயேவ ரக்ஷயா:” என்று சாதித்து, “ஆஸ்போடயந்தி பிதர: ப்ரந்ருத்யந்தி பிதாமஹா: வைஷ்ணவேநா: குலேஜாத: ஸநஸ் ஸந்தாரயிஷ்யதி” என்று இந்த ப்ரமாணமும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இங்குக் காட்டிய ப்ரமாணங்களின் அர்த்தம்—ஒருவன் ஸர்வேசுவரனிடத்தில் ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸம் பண்ணியிருந்தானேயானால் அவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலே அவனுக்கு முன்புள்ளவர்களும், பின்புள்ளவர்களும் முக்தராவர்கள். பசு, மநுஷ்யன், பக்ஷி இவர்களும் வைஷ்ணவஸம்சிரயமுள்ளவர்களாயிருந்தால் அந்த வைஷ்ணவசம்சிரயத்தாலே முக்தி அடைகிறார்கள். ஒரு குலத்தில் வைஷ்ணவனான ஒரு

வன் பிறந்தானேயானால் அவனுடைய பித்ரு பிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர்கள் நம்முடைய குலத்தில் ஒரு வைஷ்ணவன் பிறந்திருப்பதால் அவன் நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று கரையேற்றிவிடுவன், என்று ஸந்தேதாஷத்தாலே கூத்தாகிறார்கள் என்பதாம். இப்படி ப்ரமாணங்களிருப்பதால் ப்ரபத்தியானது தன்னை அநுஷ்டிக்கிறவர்களுடைய ஸம்பந்தஸம்பந்திகளுக்கும் பலஸாதநமாமென்பது ஸித்தம். இது நிற்க,

பக்தி நிஷ்டனுக்கு சரீரவியோக காலத்தில் அந்திமஸ்மிருதி வேணும்; அது இல்லாத பக்ஷத்தில் அவனுக்கு பலமில்லை. ப்ரபத்திக்கு சரீராவஸரத்தில் அந்திமஸ்மிருதி இல்லாமலிருந்தபோதிலும் பலத்துக்குக் கண்ணழிவில்லை. ஆனால் ஸரீராவஸர காலத்தில் “வாக்மநஸ் ஸம்பத்யதே” என்கிறபடியே வாகிந்திரியமானது மனஸில் ஸம்பந்திக்க, அந்த மனஸ்ஸானது ப்ராணன்களில் ஸம்பந்திக்கும் என்று ஏற்படுவதால் ப்ராணன்களில் ஸம்பந்திக்கிறதற்கு முந்தி மனஸ்ஸுக்கு உபரதியில்லாமையால் எந்தவிஷயத்திலாவது ஸ்மிருதி அவசியம் இருக்கும். அப்போது “யம்யம்வாமி ஸ்மரன்” என்கிற ப்ரமாணப்படி எதை விஷயீகரித்து ஸ்மிருதியுண்டாகிறதோ அந்த ஜன்மாவே இவனுக்கு ஏற்படுகிறதென்றிருப்பதால் ப்ரபந்நனுக்கும் அப்படியான அந்திமஸ்மிருதி அவசியம் வேண்டி இருப்பதால் அதில்லாதபோது மோக்ஷம் ஏற்படாதென்னில், அது ஸாமான்ய விஷயமாகையால் ப்ரபந்ந விஷயத்தில் பொருந்தாது. ஏனெனில் இவனுக்கு ப்ரவ்ருத்தியின் நிவ்ருத்தி யுண்டாயிருப்பதாலும். ஸித்தமே உபாயமாக முன்னிற்பதாலும் இதர விஷயஸ்மிருதி யுண்டாக மாட்டாது. த்வயாநுஸந்தானவாசனையால் பகவத்விஷயமான ஸ்மிருதியுண்டாகலாம். ஆனால், அது பலருபமாயிருப்பதல்லது ஸாதன கோடியிற் சேராதாகையால் அந்திமஸ்மிருதி சாதனத்வேந அவசியம் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. “மாதவாங்கிரி த்வயோபாயோ மாதவாங்கிரி ப்ரயோஜந: ஸஉத்தமாதிகாரீ ஸ்யாத்” என்பதனால், எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் நினைத்திருப்பவன் உத்தமாதிகாரி என்று சொல்லியிருப்பதாலும், அஸ்மிந் நிவர்த்தமானாநாம் விதேள விப்ரநிஷேவிதே பூர்

வேத்ய உபாயாஸ்தே பவேயுர மனோஹரா:” என்கிற சுலோகத்தில், விசேஷஜ்ஞர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரபத்தி நிஷ்டையில் இருக்கிறவர்களுக்கு முந்தின கர்மஜ்ஞான பக்திகள் மூன்றும் அம் நோஹரங்கள் என்று சொல்லியிருப்பதாலும், “ஸத்கர்ம நிரதா: சுத்தா: ஸ்வயத்ந க்ருத புத்தய: நார்ஹந்தி சரணஸ் தஸ்ய கலாம் கோடித மீமபி” என்பதனால் மற்ற உபாயாந்தர நிஷ்டர்கள் சரணு கதனுடைய கோடியில் ஓர் அம்சத்துக்கும் அர்ஹராகார் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதனாலும் ப்ரபத்தி மேலானதே.

மேலும், “நரஸ்ய புத்தி தெளர்ப்பல்யாத் உபாயாந்தர மிஷ்யதே” என்கிற சுலோகத்தால், புத்தி தெளர்ப்பல்யமுள்ளவனுக்கு உபாயாந்தரத்தில் அதிகாரம் உண்டாகிறதென்று இருப்பதாலும் விசேஷ ஜ்ஞர்களுக்கே அதிகாரமுள்ள ப்ரபத்தி மேலானது. ஆனால் பக்தி யோக நிஷ்டர்களான வ்யாஸாதிகளுக்கும் புத்திதெளர்ப்பல்யம் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறபடியால் அந்த அர்த்தம் அநுபபந்நம். ஆகையாலேதான் அசக்தனாயிருந்தபோதிலும் உபாயாந்தரங்களில் துராசாதார்ப்ய மேற்பட்டு தனக்கு அதிகார மிருப்பதற்கு ப்ரமித்த வனுக்கு உபாயாந்தரங்களில் அதிகாரம் என்று அர்த்தம் சொல்ல வேணுமென்னில், அப்போது தெளர்ப்பல்ய சப்தத்துக்கு லக்ஷணையும், அசக்தபதாத்யாஹாரமும் ஏற்படும். வ்யாஸாதிகளுக்கு புத்தி தெளர்ப்பல்யகல்ப்பனத்தை யபேக்ஷித்து லக்ஷணையும் அத்தியா ஹாரமும் ஸஹ்யமென்று சொல்லில் ரதகாராதிகரணத்திலும், நிஷாதஸ்தபத்யதிகரணத்திலும் சப்தஸ்வாரஸ்யத்தை அவலம் பித்து ரதகாராதிகளுக்கு வித்யையைக் கல்ப்பித்திருப்பதுபோல் இங்கும் சப்தஸ்வாரஸ்யத்தை அவலம்பித்து வ்யாஸாதிகளுக்கும் அதிகாராரம்பகர்ம விசேஷத்தைக் கற்பித்து உபதேசத்துக் குறுப்பான ஜ்ஞானமிருந்தபோதிலும் அதுஷ்டாஷோபயோகியான ஜ்ஞானமில்லையென்றே கொள்ளவேணும்.

அப்படியிருப்பதால்தான் ஆழ்வார்களுக்கு ஏற்பட்ட கௌரவ யதை அவர்களுக்கில்லை. “தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது உபகாரக புத்தி நிபந்தனம்; உத்தாரக புத்தி க்ருதமன்று.

இத்தை அநுஸரித்து, வேதாந்தாசார்பர், “ப்ரபந்நா தந்யே ஷாம் நதிசதிமுகுந்தோநிஜபதம்” என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி

ப்ரமாணங்களும் உபபத்திகளுமிருப்பதால், “பக்தி முக்யோபாயம் ப்ரபத்திகௌனோபாயம் ப்ரபத்தி மேலானதென்று சொல்லி யிருப்பது ப்ரரோசனார்த்தம்” என்று சொல்லுமது அநுபபந்நம்.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

ஆ த் ம ா .

சாஸ்த்ரங்கள் நான் என்ற சொல்லுக்கு எது அர்த்தமோ அதுவே ஆத்மாவென்றும், அதுதான் ஜ்ஞானாந்த ஸ்வரூபமுடைய தென்றும் கூறும். இதனால் ஜ்ஞானாந்தங்களைக் குணமாகவும், லக்ஷணமாகவுமுடைய வஸ்துவே ஆத்மாவென்பது பெறப்பட்டது. ஜ்ஞான மாவது:— பொருளை உள்ளபடி அறிகை. ஆந்தமாவது:— அது கூலமாயிருக்கை. ஆத்மா ஜ்ஞானம், ஆந்தம் என்ற இரண்டையும் குணமாகவுடையவன் என்றதினால் ‘இதையறிகிறேன்’ ‘இதையறிய விக்ஷிற்றேன்’ என்று அறிதற்கும் அநுபவித்தற்கும் கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் ஆகிறான். ஆகையால் ஒருகார்டத்தில் முயற்சிப் பதற்கும், அதனால்வருகிற பிரயோஜனத்தை அநுபவித்தற்கும் உரியதாகிறான். இப்படி தன்னதாகக்கொள்ளுகிற முயற்சியும், பிரயோஜனங்களும் *பாரதந்தர்ய ஜ்ஞானத்தாலும், †சேஷத்வ ஜ்ஞானத்தாலும் ஆத்மாவுக்கு ஒழிந்துபோம். இது

*பாரதந்தர்யமாவது:— பாரதீனமாயிருக்கை. அஃதாவது இருந்தல், ஜீவித்தல், பிரயத்னம் எல்லாம் எம்பெருமானதீனமாயிருக்கை.

†சேஷத்வமாவது:— எம்பெருமானுக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை.

தீபரதாழ்வானிடத்திலும், இளையபெருமானி (லக்ஷ்மணன்)டத் திலுங் காணலாம்.

அறிவுடையவனாகிய ஆத்மாவுக்கு அறிவின்கார்யமாகிய பத்ன பிரயோஜனங்களில்லா தொழிர்தால் ஆத்மாவை அறிவுடையவ னென்று எவ்வாறு சொல்வதென்னின்? இங்குத் தன் விஷயமாகச் செய்யும் முயற்சி பிரயோஜனங்கள் பாரதந்தர்ய, சேஷத்வ ஜ்ஞாநங் களால் ஒழியுமென்று சொல்லியதால் ஈசுவரவிஷயமான முயற்சியும்,

தீபரதாழ்வான், நகரமார்தரெல்லாரையும் அழைத்துச்சென்று ஸ்ரீராம பிரான் திருவடிகளை வணங்கிவிறு 'அண்ணா! அடியேனும்' இந்த நகரமார்த ரெல்லாம் உமக்கடிமைப்பொருள்கள், அடிமையாயிருப்பவனுக்கு ராஜ்யபரி பாலனஞ் செய்தல் கூடாததலால் தேவரீரே எழுந்தருளி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தருளவேண்டும்; என்று பிராத்தித்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீராம பிரான் பரதாழ்வானைப் பார்த்து நமது தந்தையார் உன்னை ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்யும்படியும், என்னை வனவாசம் செய்யும்படியும் கீயமித்திருக்கின்றாராதலால் அதை மீறிநடப்பது முறையில்லை. ஆகையால் பதினான்கு வருஷகாலங்கழித்த பின்பு நான்வந்து ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய் கிறேன் அதுவரையிலும் நீயே பரிபாலஞ் செய்வாய் என்று கட்டளையிட்டார். பரதாழ்வான் 'பரமனுக்கு வசப்பட்டிருக்கிற நாம் அவன் சொல்லை மீறி நடப்பது தக்கதில்லை'. என்று அப்படியே ஆகுக. என்று சம்மதித்தான். இங்குப் பரதாழ்வான் ஸ்வயத்தனத்தை ஒழித்து நின்றானாதலால் பாரதந்தர்ய நிஷ்டையுடையவனானான். இதனால் பாரதந்தர்ய ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வயத்தன மொழிதல் பலனாகுமென்பது பெறப்பட்டது.

ஸ்ரீராமபிரான் இளைய பெருமானை (லக்ஷ்மணனை) நோக்கி 'நீ நீரும் நிழலும் வாய்ப்புடைய உனக்கிஷ்டமான ஒரிடத்தில் பர்ணசாலை அமைப்பாய்' என்று கட்டளையிட்டார். அப்பொழுது இளையபெருமான் அண்ணா! அடியேன் தலையில் ஸ்வாதந்தர்யத்தையிட்டுக் கெடுத்துவிட்டேன். இனி ஈடேறப்போவ தில்லை. என்று சோகித்து உமக்குப் பிரீதியான கார்யத்தை அடியேன் செய் வதற்கு உரிமைப்பட்டவனாயிருக்க உனக்கிஷ்டமான விடத்தில் பர்ணசாலை யிடுக என்று கட்டளையிடுவது முறையில்லை. தேவரீருக்கு இஷ்டமான விடத்தைக் குறிப்பிட்டேத்தாவேண்டும் என்று பிராத்தித்தார். இங்கு இளைய பெருமான் தன் பிரயோஜன விஷயத்தில் கருத்துவைக்காமல் ராமபிரானுக்கு பிரீதியுண்டென்னுவதே தனக்குப் புருஷார்த்தமாகக் கொண்டிருந்தாராத லால் சேஷத்வ நிஷ்டையுடையவரானார். இதனால் சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வப் பிரயோஜன நிஷ்த்தியே பலமென்பது பெறப்படும்.

பிரயோஜனங்களும் இவனுக்குண்டென்பது பெறப்படும். ஆகையால், ஆத்மா அறிவுடையவனென்பதில் தட்டில்லை. "உனக்கே நாம் ஆட் செய்வேம்" என்றும், "வழுவிவாவடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்றும், "படியாய்க்கிடந்துன்பவளவாய்காண்பேனே" என்றும் எம்பெருமானுக்கே பிரயோஜனமாக அவனைப் பிரார்த்தித்துப் பெறும் கைங்கர்யமும் இப்படிச் செய்வதால் எம்பெருமானுக்குண் டாகும் உகப்பையே தனக்குப் பிரயோஜனமாகக் கொள்ளுகையு மாகிற அநுஷ்டாநம் ஆழ்வார்களிடத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தது காணலாம்.

இங்கு ஆத்மா, எம்பெருமானுக்கே உகப்பாகச் செய்யுங் கைங் கர்யத்தால் அவனுக்கக் அவ்வுகப்பை இவன் பிரயோஜனமாகக் கொள்ளும்போதும் 'இது நமக்கினிமையாயிருக்கிறது' என்று இவ னுக்கு அதில் அஹங்கார புத்தியுண்டாகக் கூடாது. இது விஷயம் முன் குறிப்பிடப்பட்ட "படியாய்க்கிடந்துன்பவளவாய்காண் பேனே" என்பதிலடங்கிக்கிடக்கிறது. எம்பெருமான் உகப்பை உகப்பாகக்கொள்ளுமிடத்தில் அதில் தனக்கு அஹங்கார புத்தி கூடாதென்பதற்குப் "படியாய்க்கிடந்து" என்றார். அறிவுடைய ஆத்மா, அசேதனம்போலிருந்தால் அதற்கும், இதற்கும் வாரி யில்லையே என்ற சந்தேகமுண்டாகும் அதை ஒழிப்பதற்காகப் "பவளவாய்காண்பேனே" என்றார். இதனால் ஆத்மா பாரதந்தர்ய, ஜ்ஞாநத்திற்கேற்ப அசித்துப்போலிருக்கையும், அறிவில்லாப் பொருளைக்காட்டிலும் வேறுபாடுதோன்ற அவனைக் காணுதலே புரு ஷார்த்தமாகக் கொள்ளுதலும் அதற்குக்கடமை என்பது விளங்கும். இது பற்றியே ஆழ்வார்திருமகளாரும் "உமக்கேநாம்ஆட்செய் வேம்" என்றருளிச் செய்து "மற்றைநம்காமங்கள்மாற்று" என்று அஹங்கார புத்தியை ஒழித்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த் தித்தார்.

ஆத்மா, எம்பெருமானுடைய உகப்பையே புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டுமானால் அவனுக்கு அடிமையாயிருக்க வேண்டும், அடிமையாயிருப்பவர்கள்தான் எஜமானனுடைய பிரீதியை உகப் பாகக் கொள்வார்கள். ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு அடிமையாயிருக்கு

பதும் இடையிலே வந்தனவாம். இவற்றால் நிதம்பமாயுள்ள பகவச் சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் மறைபட்டிருக்கும். இம்மறைவு ஒழிந்தவுடன் நிதம்பமாயுள்ள பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் பிரகாஸிக்கும். இக்கருத் துப்பற்றியே லோகதேசிகனும் “அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியான் என்றிறே” என்று அருளிச்செய்தார். ஜ்ஞாநநந்த அமலத்வாதிகளையுடைய ஸர்வேச வரன் விஷயத்தைப்பற்றிவருகிற சேஷத்வமாதலால் அது சுகராபநா யிருக்குமேயன்றி துக்கரூபமாயிராது. ஆதலால் ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே முக்ய லக்ஷண மென்பதற் குறையில்லை. இதுவரையுங் கூறியதினால் ஆத்மா, ஜ்ஞாநநந்தங்களைக் குணமாகவும், லக்ஷண மாகவுமுடையதென்றும், பகவச் சேஷமாயிருப்பதே அதுக்கு முக்ய லக்ஷணமென்றும் சொல்லப்பட்டன.

இப்படி பகவச்சேஷமாயிருக்கிற ஆத்மாவை அவரவர்தம்தம் மனநிலைக்கேற்றபடி நினைக்கிறார்கள். சம்சாரிகள், தங்கள் அருமைப் புத்திர, மித்ரா, பந்துக்களோடு உறவாடியும், உண்டுடுத்தியுந்திரி வதே சிறந்த புருஷார்த்தமாகக்கொண்டு தம்வாழ்நாளே வீணாகக் கழித்துப் போவார்களாதலால் ஆத்மாவைச் சரீரம் என்று கருது வார்கள். சிற்றின்பத்தில் விருப்புடையவன், சிற்றின்பத்தை அநு பவிப்பதினுமிக்கதோர் சுகமில்லையென்று அறுதியிட்டிருப்பானாத லால் இவன் ஆத்மாவைக் காழுகன் என்று நினைத்திருப்பான். இவ் விருவரும் அஜ்ஞாநிகள் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

இனி ஜ்ஞாநவான்களுள் கைவல்யநிஷ்டன், “குறுகமிகவுணர் வத்தொடுநோக்கி எல்லாம்விட்ட இறுகலிறப்பென்னும் ஞானி” என்றபடி இதர விஷயங்களிற் பற்றற்று ஆத்ம விஷயத்தில் நோக்குடையவனாய் ஈசவரனை அநுபவித்தல் முடிவாகவுள்ள ஆசை யெல்லாமொழித்து (பகவதநந்தத்திலும் எத்தனையோ மடங்கு குறைந்த) சிறிதாயுள்ள ஆத்மா நுபவமே மோக்ஷ மென்று சொல்லும் ஜ்ஞாநியாவான். இவன் சம்சாரபந்தத்தா லுண்டாகும் பெருந்துன்பத்தைக்கண்டு ‘அந்தோ! இத் துக்கத்தினின்றும் எவ்வாறாவது நீங்கவேண்டும்’ என்று பகவது பாஸநத்தைப்பண்ணி அவன் அநுகரஹத்தால் ஆத்ம மோக்ஷத்

தைப்பெற்று அதை அநுபவிப்பதேசிறந்த புருஷார்த்தமென்று நிச் சயித்திருப்பானாதலால்; இவன் ஆத்மாவை ஸ்வதந்தரன் என்று நினைத்திருப்பான்.

அத்வைதி,

“ஆதிசம்பந்தமாய் வருகின்றவலித்யர்சபளித்தாலே
ஏதமில்பிரமம்பேதமேபோலவிரித்திடுமென்றுமுத்தியிலே
தீதறுஞானசித்தியானதற்பின்சேவனுப்பிரமமேயென்றும்
பேதமிலென்றும்.....”

என்றபடி அநாதியான அவித்யா ஸம்பந்தத்தால் பரப்ருஹ்மமானது, ஜீவபரபேதமாய் விளங்காநிற்கும். பின்மோக்ஷ தெசையில் ஜீவ னும், ப்ருஹ்மமும் ஒன்றுமாதலால் ஜீவபேதமென்ப தென்றில்லை என்ற சித்தாந்தத்தைக்கொண்டவனாதலால்; இவன் ஆத்மாவை ஸர் வஜ்ஞன் என்று நினைத்திருப்பான்.

கர்மயோகநிஷ்டன், தன்னால் மோக்ஷசாதனமாக அநுஷ்டிக் கப்பட்ட கர்மயோகம், தேசவாசம், திருநாமஸங்கீர்த்தனம், திரு விளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை என்ற இவை முதலிய ஸத் கர்மாக்களாலுண்டாகும் பலனையநுபவித்தற்கு ‘நாமேபோக்தாவா வோமென்று உறுதிக்கொண்டிருப்பவனாதலால் இவன் ஆத்மாவைப் போக்தாவாக நினைப்பான்.

ஜ்ஞாநி, ‘தானல்லாத உடம்பை நான் எனநினைக்கும் அகப் பற்றும், தன்னோடு ஸம்பந்தமில்லாத பொருளை எனது எனக்கருதும் புறப்பற்றும் என்ற இருவகைப்பற்றுக்களே பிறவி வித்துக்களாம்; இவ்விருவகைப்பற்றுக்களையும் ஒழித்தாலன்றிப் பிறவித்துன்பங்கள் நீங்கமாட்டா’ என்றுநினைத்து அவற்றில் ஆசையற்று எம்பெரு மானை யடைந்தவனாதலால்; இவன் ஆத்மாவை விரக்தனாக (ஆசை யில்லாதவனாக) நினைப்பான்.

ப்ரபந்நன், சர்ஸ்திரங்களில் மோக்ஷ ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி முதலியனவகளை மோக்ஷ ஸாதனமாம் என்ற புத்தியை அடியோடு ஒழித்து

எம்பெருமானையே உபாயோபேயமாகப்பற்றினவனாவான். இவன் எம்பெருமானைத் தஞ்சமாகப்பற்றிய விடத்திலும் 'நாம் இவனைத் தஞ்சமாகப் பற்றினோம் இதனால் நல்லபலனை யதுபவிக்கப்போகிறோம்' என்ற பற்றுதலிலும் உபாயபுத்தியற்றுத் தனக்கொர் நன்மையுண்டிபண்ணிக் கொள்வதிலும் முயற்சியொழித்து 'எம்பெருமான் நம்மையாது செய்யினும் செய்க.' என்று அவனுக்குக் கிரைய விக் கிரையப் பொருளாக்கிச் சிறிதேனும் ஸ்வந்தரமற்றவனாதலால் இவன் ஆத்மாவை அசித்தாக நினைத்திருப்பான்.

இதனால், ஜ்ஞாநிகள், ஜ்ஞாநமில்லாதவரென்ற இருவகையினரும் மீதம் மனநிலைக்கேற்றபடி ஆத்மாவைக் கருதியிருப்பார்களென்பதுரைக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ:

ததீயாராதனம்.

சென்ற எட்டாவது பகுதியில் 'ததீயசேஷத்வம்' என்று வெளியிடப்பட்ட வியாஸத்தில் ததீயர்களின் பெருமையெல்லாம் விரிவாகவும், விளக்கமாகவும், எழுதப்பட்டன. இங்கு அவர்களை ஆராதிக்கும் ஆராதனையின் பெருமை சொல்லப்படுகிறது. ததீயாராதனமாவது:— எம்பெருமானுடைய அடியவரை ஆரதிப்பதாம். ஆராதனமாவது:— எஜமானனுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாம்படி அடிமையாயிருப்பவன் செய்யும் லக்ஷக்ரீட விசேஷமாம். உபசாரம், பணிவிடை, பக்தி, அர்ச்சனம் முதலிய சொற்களும் ஆராதனையைக் குறிப்பிடுவதாகும். ததீயாராதனையின் பெருமை "ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராதநம் பரம், தஸ்மாத் பரதரம் புரோக்தம் ததீயாராதநம் ந்ருப". (எல்லா ஆராதனங்களிலும் விஷ்ணு ஆராதனம் சிறந்தது அதனினும் சிறந்தது அவனடியார்களை ஆரதிப்பதாம்.)

என்று சொல்லப்பட்டதால் அறியலாம். பெரியாழ்வார் திருக்கோஷ்டியூர் விஷயமாக அருளிய திருமொழியில்

"நாவகாரியஞ்சொல்லிலாதவர்நாடொறுவிருந்தோம்புவார்
தேவகாரியஞ்செய்துவேதம்பயின்றுவாழ்திருக்கோட்டியூர்"

என்று அருளிச்செய்தார். இங்குத் தேவகாரியஞ்செய்து விருந்தோம்புவார் என்றில்லாமல் 'விருந்தோம்புவார் தேவகாரியஞ்செய்து' என்றிருப்பதால் திருக்கோஷ்டியூரில்வாழும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ததீயர்களை ஆரதிப்பதே முக்யமாகக்கொண்டு அவர்கள் உகப்பிற்காக பகவதாராதனஞ் செய்கிறார்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டதாம். "தேவுமற்றறியேன் குருகூர்நம்பி, பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே" என்று ஆழ்வாரைத்தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை யறியாத மதுரகவிகள், ஆழ்வாருடைய உகப்பிற்காக 'கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப், பண்ணியபெருமாயன்...' என்று கண்ணன் விருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்தார். அதுபோல் திருக்கோஷ்டியூரிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், எம்பெருமானுடைய அடியவர்கள் பகவதாராதனமான அந்நத்தைத்தவிர மற்ற அந்நத்தை உட்கொள்ளமாட்டார்களென்று அவர்கள் உகப்பிற்காக பகவதாராதனஞ் செய்கிறார்கள். இதனால் அவர்களுடைய முக்யநோக்கம், ததீயாராதனவிஷயத்தில் ஊன்றியிருந்ததென்பது பெறப்படும். இது நிற்க,

"நடமினோநமர்களுள்ளீர்நாமுமக்கறியச்சொன்னோம்" என்று ஆழ்வார், எம்முடைய ஸம்பந்திகளாயிருப்பீர்களானில் திருவநந்தபுரம் சென்று எம்பெருமானை வணங்கக்கடவீர்களென்று அருளிச் செய்திருப்பதை அறிந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளக்கூடித் திருவநந்தபுர யாத்திரை செய்துவருகிற காலத்தில், திருக்கோஷ்டியூரில் செல்வநம்பி திருமாளிகைக்குச் சென்றார்கள். அப்பொழுது செல்வநம்பி கார்யார்த்தமாக அயலூர் சென்றிருந்தார். அவர் தேவிபார் 'நாம் செய்தபாக்யத்தால் நாம் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளாதிருக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள்' என்ற உகப்பால் தம் திருமாளிகையிலிருந்த நூறு திகாட்டை நெல்லைக் குத்தி அவர்கள் கக்கும்படி அமுது செய்தருளப்பண்ணினார். அவர்களும் திருப்தி

யுடையவர்களாய் விடைபெற்றுக்கொண்டு திருவநந்தபுரஞ் சென்றார்கள். மறுநாள் அபலூர் சென்றிருந்த செல்வநம்பி எழுந்தருள்தம் திருமானிகையில் நெல்லில்லாதிருப்பதைக்கண்டு தம் தேவயரை நோக்கி நெல்லை யாது செய்தனை பென்றுகேட்டார். தேவியா! ‘பரமபதந்திலே விளைவதாகவித்தினேன்’ என்றார். இது கேட்ட செல்வநம்பி மிகவும் ஆநந்தமடைந்தார்.

திருக்கச்சிரம்பியின் தகப்பனர் வீராகவரென்பவர் தாடைய பொருள்களைத் தம் குமார்கள் நால்வருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பங்குப்பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு தங்கள் வர்ணத்துக்குரியதாகிய விபாபாசத்தைச் செய்தனர். திருக்கச்சிரம்பி தமக்குக்கிடைத்த பங்குப்பொருளைத் ததியாராதனத்தில் விநியோகஞ்செய்தார். பின் தந்தையார் குமாரர் நால்வரையும் அழைத்து நாம் பங்கிட்டுக் கொடுத்த நிதிகளை நீங்கள் என்ன செய்தீர்களென்று கேட்டார். அப்பொழுது ஒவ்வொருவரும் தான்பெற்ற பொருளைக்கொண்டு விபாபாச வழியாய் மிகுதியுடைய சேகரித்திருப்பதைக் காட்டினார். திருக்கச்சிரம்பியை அழைத்த நீ பொருளை என்ன செய்தனை என்று கேட்டார். திருக்கச்சிரம்பி ‘நான் அதைக் கலங்காப்பெருநகரில் சேமித்துவைத்தேன்.’ என்றார். இந்த இரண்டு வரலாற்றாலும் ததிய விஷயமாகச் செலவிடும் செலவிற்கு நித்யமான அதிருஷ்ட பலமுண்டென்பது பெறப்படும்.

இது நிற்க, வறியர், பசியாளர் முதலிய இவர்களும் பசுவை விபூதியிலுள்ளவர்களென்ற ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு அவர்களிடத்தில் இரக்கங்கொண்டு அவர்களை ஆதரிப்பதையும் தர்மசாஸ்திரத்தில் சிறந்த தர்மாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதைக்குறித்துப் பெரியாழ்வாரும்,

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

*“காசின்வாய்க்கரம்விற்கினும்சாவாதுமாற்றிலிசோறிட்டுத்

தேசவார்த்தைகன்படைக்கும்உண்மை யுரைகள்வாழ்திருக்கோட்டியூர்”

*இதன்பொருள்:— ஒருகைபிடியளவு பொங்காசிற்கு ஒரு கைபிடியளவு நெல் விற்கின்ற கொடிய பஞ்சகாலத்திலும் தங்கள் லகையிலுள்ள தன் தாய்களை ‘நமக்குப் பின்வேண்டும்’ என்ற கினைவால் மறைத்துக்கொள்ளாமல் வறியருக்கு அந்நமரித்துத் தேசத்தவரால் புகழ்பெற்ற கொடைத் தன்மையுடையவர்கள் வாழ்கின்ற திருக்கோஷ்டியூர் என்பதாம்.

என்று அருளிச்செய்தார். முன் குறிப்பிடப்பட்ட “நர்வகாரியம்” என்றபாட்டுத் ததியாராதன விஷயம். இந்தப்பாட்டு ‘ஸர்வாதித்ய விஷயம்’. இதைப்பற்றி “‘நாடொறும் விருந்தோம்புவார்’ என்றும் போலே இத்தையும் விசேஷவிஷயமாக்கினாலோவென்னில் ‘சோறு’ என்றும், ‘இட்டு’ என்றும் சொல்லுகையாலே இதை வைஷ்ணவ விஷயங்களிலாக்கப் போகாது, ஆனபின்பு இது ஸாமான்யவிஷயமா நித்தனை”. என்று வ்யாக்யாதாவும் அருளிச்செய்தார். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரும் ‘விருந்தோம்பல்’ என்ற அதிகாரத்தில்,

“அகனமர்ந்துசெய்யாளுறையுமேமுகனமர்ந்து
நல்விருந்தோம்புவானில்”

என்றும்,

“செல்விருந்தோம்பீவருவிருந்துபார்த்திருப்பான்
நல்விருந்துவானத்தவர்க்கு”

என்றும்,

விருந்தோம்புதற்கு இம்மைப்பலனும், மறுமைப்பலனும் உண்டென்று கூறினார். இது, இவ்வாழ்வான் முக்ய தர்மமாகக் கொண்டொழுமும் தன்மையுடையதாகும். இதை வலியுறுத்துதற்கு இங்கு ஒரு விருந்தாந்தம் எடுத்துரைக்கப்படும்.

*வாஜசர்வஸ் என்ற ஒருவர் இருந்தார். இவர் அன்னதானஞ் செய்வதே முக்ய தர்மமாகக்கொண்டு தம் வாழ்நாளையெல்லாம் அநிலே கழித்து வந்தாராதலால் அப்பெயர் பெற்றார். இவருடைய அருமைப்புதல்வர் உத்தாலகர். இவர் விசுவஜித் என்ற யாகஞ்செய்யப் பத் தொடங்கினார். யாகமும் பூர்த்திபெற்றது. இந்தபாகமுடிவில் கமக்குள்ள எல்லாப் பொருளையும் தானஞ்செய்து விடவேண்டிய முறையாதலால் அம்முறைப்படி தம்மிடத்திலுள்ள பொருளைத் தானஞ்செய்யத் தொடங்கி உபயோகமில்லாத பசுக்களைத் தானஞ்

‘ஸர்வாதித்யமாவது:— இன்னொருக்கிடவது; இன்னொருக்கு இடலாகாத ன்ற வேறுபாடில்லாமல் லோபியர், வறியர், பசியாளர் முதலிய அதிதிகளின் பாருட்டுச் செய்வதாம்.

*வாஜம்-அன்னம்; அதைக்கொடுப்பதாலுண்டாகிய சிவ:— கீர்த்தி யுள்ளது; எவனுக்கிருக்கின்றதோ அவன் வாஜசர்வஸ்.

செய்துகொண்டிருந்தார். இதுகண்ட அவரது சிறுபிராயமு
நசிகேதஸ் என்பவன் 'நம்பிதா இந்த யாகபலனால் ஸ்வர்க்க
தற்குரியவர்; இந்த ஸமயத்தில் உபயோகமுடைய வஸ்துக்
தானஞ்செய்யவேண்டிய முறையிருக்க அதை ஒழித்து உபயோக
மில்லாதவையாயும், ஸ்வர்க்க ஸாதனமாகாதவையாயு மிருக்கின்ற
பசுக்களைத்தானஞ் செய்கின்றாரே,' என்று கவலையுடையவனாய்த்
தகப்பனாரை நோக்கி ஐயா! என்னை யாருக்குத் தானஞ்செய்யப்
போகிறீர் என்று கேட்டான். உத்தாலகர் ஏதோ சிறுவன் தெரியாது
கேட்கிறான் என்று உதாசினத்துடன் பேசாதிருந்தார். அதன்
பிறகும் நசிகேதஸ் ஐயா! என்னை யாருக்குத் தானஞ்செய்யப்
போகிறீர் யாருக்குத் தானஞ்செய்யப்போகிறீர் என்று இருமுறை
வற்புறுத்திக் கேட்டான். உத்தாலகருக்கு இவன் மீது சீற்ற முண்
டாகி 'இவன் துஷ்டனாயிருக்கிறான்' என்று அடா! உன்னை யமனுக்
குக் கொடுத்தேன் என்றார்.

— நசிகேதஸ், 'தானம்வறியவருக்குச் செய்யினன்றோ பிரயோஜன
முடையதாகும்; இடம்பொருள் ஏவல் முதலிய எல்லாவற்றாலும்
யாதொரு குறைபாடில்லாத யமனுக்கு நம்மைக் கொடுப்பதால் நம்
பிரா அவனுக்கு யாது பிரயோஜனம் செய்யப்பட்டவரானார்; ஒன்று
மில்லையே, இது அவர் கோபத்தால் கூறியதாகும்; ஆனாலும் அவ
ருடைய வார்த்தையை வினாக்கக்கூடாது, என்று மனவருத்தங்
கொண்டிருந்தான். இந்திலையறிந்த உத்தாலகர் மகனே! நீ பொறுமை
யும், நல்லறிவுடையவனுமாகையால் உன்னை யமனுக்குக் கொடுக்க
விருப்பமில்லை. நான் கோபத்தால் அவ்வாறு சொன்னேன் என்றார்.
நசிகேதஸ் 'ஐயா! நீர் நம்முன்னோர்களிருந்த முறையையும், பெரி
யோர்களின் ஒழுக்கத்தையும் ஆராய்ந்துபாரும்; மனிதனே பயிர்
போல ஜீரணித்து மரணமடைகிறான்; பின் பயிர்போலப் பிறக்கிறான்;
பிறப்புண்டானால் இறப்புண்டென்பது நிச்சயமன்றோ! அப்படி
யிருக்கப் பொய்ப்பசுவதால் என்ன பிரயோஜனமுண்டு. உம்முடைய
ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்' என்று சொல்லிவிட்டு யம
னிடத்திற்குச் செல்லுமாறான். அப்பொழுது அசுரரி நசிகே
தஸை நோக்கி 'நீ யமன் இல்லாதிருக்கும் சமயம்பார்த்து அவ

இல்லத்திற் புதுவாய் அப்பொழுது அவனில்லத்திலுள்ள மனைவியர்
முதலானர் பிரார்த்தித்துக்கொண்டாலும் நீ உணவருந்தாதிருப்பாய்;
பின் யமன்வந்து 'நீ இங்கு எத்தனைநாள் தங்கினை என்றால் முன்று
நாள் தங்கினைன் என்று சொல்லுவாய்; முதல் நாள் என்ன உண்
டாய் என்றால் உன்னைடைய பிரஜைகளையுண்டேனென்றும், இரண்
டாம் நாள் என் செய்தாய் என்றால் உன்னுடைய பசுக்களையுண்டே
னென்றும், மூன்றாம்நாள் என் செய்தாய் என்றால் உன்னுடைய
புண்ணியபலன்களையுண்டேனென்றும் சொல்வாய்' என்று கூறியது.
நசிகேதஸ் மிகவும் களிப்புக்கொண்டு யமனுடைய இல்லஞ்சென்
றான். அப்பொழுது இவனுடைய நல்ல அதிருஷ்டத்தால் யமன்
பிரம்மலோகஞ் சென்றிருந்தான். யமனுடைய மனைவியர் முதலாயி
றார், 'இங்கு வந்திருக்கின்ற அதிதியை நாம் ஆதரிக்கவேண்டும்',
என்று அதிதிபூஜை செய்யத்தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது நசி
கேதஸ் அவர்களைநோக்கி 'யஜமானன் இல்லாத வீட்டில் ஆதித்யம்
கொள்ளலாகாது' என்று சாஸ்திரங் கூறியிருக்கின்றதினால் உங்
களால் கொடுக்கப்பட்டபொருளை நான் க்ரஹிக்கமாட்டேனென்று
முன்றுநாள் பட்டினிகிடந்தான்.

பின் பிரம்மலோகஞ் சென்றிருந்த யமன் வந்தான். அது ஸம
யம் யமனுடைய மனைவியரும், மந்திரிமாரும் யமனைநோக்கி 'அதிதி
யானவன் அக்னியாகவே வீட்டிற் புகுகின்றாளுதலால் பெரியோர்கள்

அந்த அக்னியை சார்தப்படுத்துதற்காக அதிதியை *அர்க்யம்
ஸ்பாத்யம் †ஆசமனமுதலியவைகளால் உபசரிக்கிறார்கள். அப்படிச்
செய்யாவிட்டால் குடும்பநாசமுண்டாம்' என்று நாம் சாஸ்திரத்தால்
கேள்வியுற்றிருக்கின்றோமல்லவா! இப்பொழுது நம் க்ருஹத்திற்கு
ஒரு அதிதி வந்திருக்கின்றான் அவனை நீர் உபசரிக்கக்கடவீர்; என்
றார்கள். அது கேட்ட யமன் நசிகேதஸ்ஸை அர்க்யமுதலியவற்றால்
உபசரித்துக் 'குமாஸனே! நீ இங்குவந்து எத்தனைநாளாயிற்று' என்று
கேட்டான். நசிகேதஸ் நான் இங்குவந்து முன்று நாளாயின; என்

* அர்க்யம்-கையலம்பும் நீர். ஸ்பாத்யம்-பாதமலம்பும் நீர். † ஆசமனம்-சிறு
பொருளும் நீர்.

முன். யமன் முன்று நாளும் என்னசெய்தாய் என்று கேட்டான். நசிகேதஸ் முதல் நாள் உம்முடைய பிரஜைகளையும், இரண்டாம் நாள் உம்முடைய பசுக்களையும், மூன்றாம் நாள் உம்முடைய புண்ணிபங்களைகளையும் உண்டேன் என்றான். யமன் 'விருந்தினரை ஆதரிக்கா விட்டால் சந்ததிநாசமும், பொருள்நாசமும், புண்ணிபநாசமும் உண்டாகுமென்ற சாஸ்திரமுடிவைத்தொற்று இவன் பேசுகிறான்; இவன் வடிவால் சிறியனாயினும் அறிவால் பெரியனாகிறான்'. என்று கருதி நசிகேதஸ்னை நமஸ்கரித்து எனக்கு மங்களம் உண்டாகுக; உனக்கு என்னிடத்தில் வரம் பெற்றுக்கொள்ள இச்சையில்லாவிட்டாலும் என்னுடைய கேஷமத்தைக் குறித்து நீ சாப்பிடாதிருந்த முன்று நாளிற்கும் முன்றுவரங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளென்று வேண்டினான். அப்பாழு நசிகேதஸ் தருமனே! என்பிதாவான் உத்தாலகர் 'யமனிடஞ்சென்ற புத்ரனுடைய கெதியென்னையிற்றே' என்று கவலைகொண்டிருப்பார்; அவருடைய கவலை ஒழிந்து என்மீது கோபமற்ற நல்மனதுடையராயிருத்தல் வேண்டும். இன்னும் அவர் 'இவன் பிரேதமாய் எமனிடத்திலிருந்து வந்தான்; ஆதலால் இவன் முகத்தில் விழிக்கக்கூடாது' என்று கருதாமல் முன்பேசல என்னைப் புத்திரனாக மதிக்கவேண்டும். இது, என் பிதாவிஷயமாகக் கேட்டுக் கொள்ளப்படும் முதல்வரமாம். இன்னும் யான் உம்மால் உண்டாகும் பயம் ஒழிந்து நிரதிசயானந்த வாழ்வாகிய மோக்ஷம் பெறவேண்டும். அந்தமோக்ஷம் பெறுதற்குரிய ஜ்ஞாந ஸம்பத்தும் எனக்குண்டா வேண்டும். இந்த முன்று வரங்களையுந்தந்தருளவேண்டுமென்றான் யமன் அப்படியே தந்தோம் என்று அதுகூறாவித்தான். அதன்பின் நசிகேதஸ் உத்தாலகரை அடைந்து சுகமாகவாழ்ந்திருந்தான்.

இந்த வரலாற்றால், இவ்வாழ்வான் விருந்தினரை ஆதரிக்க வேண்டுமென்பதும், ஆதரிக்காவிட்டால் அவன் சந்ததி, பொருள் புண்ணியமெல்லாம் ஒழிந்துபோமென்பதும் விளங்குகின்றன. இவர்களுக்கெல்லாம் உட்கொண்டே தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவரும் "வருவிருந்துவைகலுமோம்புவான்வாழ்க்கை, பருவந்து பாபுபதேலின்று" என்றும், "பழியஞ்சிப்பாழ்த்துனுடைத்தாயில் வாழ்க்கை, வழியெஞ்சலெஞ்ஞான்மியில்" என்றும் விருந்தினரை ஆதரிப்பானுடைய வாழ்க்கையும், சந்ததியும், வறுமையும், குறைமையமாட்டா என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தத்வ திவாகரம்.

[167-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

~*~*~

சுரு— பரம்பரையாகவந்த ஆசார்யனைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாநா நுஷ்டானங்களையுடைய ஆசார்யனை முக்யனாவனென்று நீ கூறியது உண்மைதான். அதற்கு இன்னும் சில வசனங்களுண்டு அவற்றைச் சொல்லுகிறேன். "அந்தச்ச அந்த கராலம்பி கூபாந் நிபததோயதா ஜ்ஞாநவீநம் குரும்பராப்ய குதோ மோக்ஷ வாப்நயாத்". (ஒரு குரு டன்கையை மற்றொரு குருடன் பிடித்துக்கொண்டுபோனால் இரு வரும் வழிதெரியாமல் எப்படிக்கிணற்றில் விழுவார்களோ அப்படியே ஜ்ஞாநமில்லாத குருவைப்பற்றின ஜ்ஞாநமில்லாத சிஷ்யன் எப்படி மோக்ஷமடைவான்) என்றும், ஓட்டை ஒட்டிதாமி ஒழுக லோடத்தைப் பிணைப்பது போலவும்' என்றும் சொல்லப்பட்டன வாம். இப்படி யிருந்தபோதிலும் இதிலும் யோஜிக்கவேண்டிய துண்டு. அஃதாவது அப்பூர்வாசார்யர்களுடைய வசனங்களுக்கு அர்த்தம் செய்வதாயிருந்தால் அவர்களுடைய பூர்வோத்தர வசனங்களுக்கு விரோதமின்றியும், அவர்களுக்கு முந்தின ஆசார்யர்களுடைய வசனங்களுக்கு விரோதமின்றியும் அர்த்தங்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் ஏககண்டர்கள் (ஒரே அபிப்பிராயமுடையவர்கள்.)

அவர்கள் சிலவற்றை வசனங்களாலும் சிலவற்றை அநுஷ்டானங்களாலும் தெரிவிப்பார்கள். இது விஷயம் மணவாளமாமுநிகள் "முன்னோர்மொழிந்த முறைதப்பாமற்கேட்டு" என்றும், "பூர்வாசார்யார்கள் போதமதுட்டானங்கள்" என்றும் அருளியதாலறியலாம். இனி, மேலும் "தர்மஜ்ஞாஸம: ப்ரமாணம்" (மஹான்களின் கொள்கையே முக்யப்ரமாணமாம்) என்றும், "த்வதீய கம்பீர மரோஷஸாரிண:" (மஹான்களின் கருத்தை அநுஸரித்தே வேதமும் பின்பற்றிச் செல்லுகின்றது) என்றும் உரைத்ததால் வேதத்தைக் காட்டிலும் மஹான்களின் அநுஷ்டானத்திற்குப் பெருமை சொல்லப்

பட்டதாயிற்று. இங்கு இவர்களுடைய அநுஷ்டானத்திற் பெருமை சொல்லியதற்குக்காரணம் தர்மஜ்ஞத்வமாம். அதாவது “க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்” என்று தர்ம சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட பகவத் ஸ்வரூப ஸபாதிக்களை அர்த்தபஞ்சதஜ்ஞாநத்தே உள்ளபடி அறிகையாம். இது வேதத்திற்கும் இல்லை. அதனால் சொல்லப்படுகிற பரம்பொருளாகிய ஸர்வேசுவரனுக்குமில்லை. வேதத்திற்கில்லாதொழிந்தது அஹங்காரதோஷமாம். இதனால் பகவதாநந்த துணத்தை அளவிடவேண்டுமென்று முயன்றுசென்று “நேதிநேதி” (இவ்வளவென்று கணக்கிடும் அளவுடையதில்லை) என்று திரும்பியது. ஸர்வேசுவரனுக்கில்லாதொழிந்தது குருகுல வாஸஞ் செய்பாமையாம். இதனால் அவன் தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியனானான்.

மஹான்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்ததற்குக் காரணம் ஸதாசார்யர்களுடைய கடாக்ஷமாம். இதுபற்றியே ஆழ்வாரும் “பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் பெறுதபயன்பெறுமானு” என்று அருளிச்செய்தார். இங்கும் ‘பெறுதபயன்’ என்றது வேதத்தாலும் பெறுதற்கரிதாயிருக்கின்ற பரமபுருஷார்த்தமாம். மஹான்களின் வசனாநுஷ்டானங்களுக்குப் பெருமையுண்டென்பதை இப்பொழுதும் பெருமாள் புறப்பாட்டில் முன்பே திவ்யப்ரபந்தம் அநுஸந்திக்கப்பட்டுவருவதாலறியலாம். இதுவரையுங் கூறியதினால் பூர்வாசார்யர்கள், புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தை வசனங்களாலும், அநுஷ்டானத்தாலும், வெளியிட்டார்களென்றும், அவர்களுடைய வசனாநுஷ்டானங்களுக்கு முன்பின் விரோதமில்லாமல் அர்த்த நிச்சயஞ் செய்ய வேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய அநுஷ்டானமே மிகச்சிறந்த தென்றும் உரைக்கப்பட்டன.

இனி, நம்பூர்வாசாரிகளுடைய அநுஷ்டானங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஆசார்யன் ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை யுடையவனாயிருத்தலோடு ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை யுடைய பரம்பரைச்சார்புடையவனாயுமிருத்தல்வேண்டும் என்பது விளங்கும். இக்ஷுவாகு வம்சத்திற்கு வசிஷ்டமாமுனிவர் குலகுருவாகவும், ஜனகவம்சத்திற்குக் கௌதமர், சதாநந்தர் குலகுருக்களாகவுமிருந்து வந்திருக்கின்றார்கள்.

தலால் அக்காலத்து ராஜவம்சத்தினரும், முன் குறிப்பிடப்பட்ட ஞானமும், நற்குடிப் பிறப்பும் ஒருங்கமையப்பெற்றவனையே ஆசார்யனாகப்பற்றினார்கள் என்பதறியலாகும்.

ஆசார்யபரம்பரையும், திருமேனி ஸம்பந்தத்தாலுண்டாவதும், திருவடி ஸம்பந்தத்தாலுண்டாவதும் என இரண்டு வகைப்படும். அவற்றுள் திருமேனி ஸம்பந்தமாவது:— பிதுரு, புத்ரா, பெளத்ர காம ரூபமானது. திருவடி ஸம்பந்தமாவது:— ஆசார்ய சிஷ்யக்ரமத்தால்வருவது. இது ஜ்ஞான பரம்பரா ரூபமான உபதேச பரம்பரையாம். நம்மாழ்வார் முதல் உடையவர் காலம்வரை சிலர் ஜ்ஞான பரம்பரையையும், சிலர் வம்சபரம்பரையையும் சிலர் உபயபரம்பரையையும் கையாண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். உடையவர் காலத்திற்குப்பின் உடையவர் உபயபரம்பரையும் ஓரீடத்தில் அமையப்பெற்றிருக்க வேண்டுமென்ற திருவுள்ளம்பற்றி எழுபத்திரான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளை ஆசார்ய ஸ்தானத்தைவழிக்கவேண்டும் என்று அறுதியிட்டருளினார்.

எழுபத்திரான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளாவார்:— ஆளவந்தார் குமாரர் சொட்டைநம்பி, அவர் குமாரர் என்னாச்சான், அவர் குமாரர் பிள்ளையப்பன்; பெரிய நம்பிகுமாரர் புண்டரீகர், திருக்கோட்டியூர் நம்பி குமாரர் தெக்காழ்வான், திருமாலையாண்டான் குமாரர் சுந்தரத்தோளுடையார், பெரிய திருமலைநம்பி குமாரர் ராமாநுஜனும், பிள்ளைத் திருமலைநம்பியும்; கூரத்தாழ்வான் குமாரர் பட்டரும், சீராமப்பிள்ளையும்; முதலியாண்டான், அவர்குமாரர் கந்தாடையாண்டான், நடுவிலாழ்வான், கோமடத்தாழ்வான், திருக்கோவலுராழ்வான், திருமோகூராழ்வான், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான், நடாதுராழ்வான், எங்கனாழ்வான், அநந்தாழ்வான், மிளகாழ்வான், நெய்யுண்டாழ்வான், சேட்டலூர்சிறியாழ்வான், வேதாந்தியாழ்வான், கோயிலாழ்வான், உக்கலாழ்வான், அரணபுரத்தாழ்வான், எம்பார், கிடாம்பியாச்சான், கணியனூர்சிறியாச்சான், ஈச்சம்பாடியாச்சான், கொங்கிலாச்சான், ஈச்சம்பாடிஜீயர், திருமலைநல்லான், சட்டம்பள்ளிஜீயர், திருவெள்ளறைஜீயர், ஆட்கொண்டவில்லிஜீயர், திருநகரிப்பிள்ளை, காராஞ்ஜி

ஸோமபாஜிபார், அலங்காரவேங்கடவர், நம்பிகருந்தேவர், சி
பன்னிதேவராஜபட்டர், பின்னையுறைந்தையுடையார், திருக்குரு
பிரான்னின் ளான், பெரியகோயில்வள்ளலார், திருக்கண்ணபுரத்
வர், ஆகுரிப்பெருமாள், முனிப்பெருமாள், அம்மங்கிப்பெரு
மாருதிப்பெரியாண்டான், மாடு ஏன்றில்லா மாருதிச்சிறியாண்டான்,
ஸோமாயாண்டான், ஜீயராண்டான், நசுவராண்டான்,
நயுண்ணிப்பிள்ளையாண்டான், பெரியாண்டான், சிறியாண்டான்,
குரிஞ்சிபுரக்கூறியாண்டான் அம்மங்கியாண்டான், ஆளவந்தாரான்
டான், அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார், தொண்டனார்நம்பி,
மருதூர்நம்பி, மழுதூர்நம்பி, திருக்குறுங்குடிநம்பி, குரவநம்பி,
முடிம்பைநம்பி, வடுகநம்பி, வங்கிப்புரத்துநம்பி, ஸ்ரீபராங்குச
நம்பி, அம்மங்கியம்மாள், பரித்திக்கொல்லையம்மாள், உக்கலம்மாள்,
சொட்டையம்மாள், முடிம்பையம்மாள், கொமாண்டேர்ப்பிள்ளை,
கொமாண்டேர் இளையனில்லி, கிடாம்பிப்பெருமாள், ஆர்க்காட்டுப்பிள்
ளான் என்பவர்களாம். இவர்களுள் ஸந்யாஸிகள் நால்வரும், க்ரு
ஹஸ்தர் எழுபதின்மருமாவார்கள். ஸந்யாஸிகள் வம்சபரம்பரை
யின்றி ஜ்ஞாநபரம்பரையும், ஸ்தானபரம்பரையுமாக இருந்து வர
வேண்டுமென்று நியமித்தருளினார். அப்படியே இப்பொழுதும்
அதுஷ்டானத்திலிருந்து வருகிறது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் அபராவ
தாரமான மணவாளமாமுநிகள், ஆசார்யபதம் வஹிப்பதற்கு வான
மாமலைஜீயர், திருவேங்கடஜீயர், பட்டர்பிரான்ஜீயர், கந்தாடையண்
ணன், எறும்பியப்பா, அப்பிள்ளை, பிள்ளார், பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணன் என்ற எண்மரை நியமித்தருளினார். இவர்கள் அஷ்ட
திக்கெஜங்களென்று வழங்கப்படுவார்கள். இவர்களுள் ஸந்யாஸிகள்
மூவரும், க்ரஹஸ்தர்கள் ஐவருமாவார்கள். இம்முறை வகுப்பும்
உடையவர்திருவுள்ளத்தை அடியொட்டியதே.

(தொடரும்.)

வடகரையிலுள்ளது. இசைக்கள்வனார் - கீர்த்தியையுடைய திருக்கள்வனார்;
இது தொண்டைநாட்டுள்ளது. வெளியங்குடி-திருவெள்ளியங்குடி; இது
சோழநாட்டுக் காவிரியின் வடகரையிலுள்ளது. புருடவுத்தம்-திருவண்புரு
டோத்தம். ஊரகம்-தொண்டைநாட்டுள்ளது. பரமேச்சரம்-பரமேச்சரவிண்
ணகரம். பரிசாரம்-மலைநாட்டுள்ள திருவண்பரிசாரம். சேறை-சோழநாட்டுக்
காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள திருச்சேறை. நரன்பளி-பார்த்தன்பள்ளி.
பார்த்தன்பள்ளி, முட்டம் என்பன சோழநாட்டிலுள்ளன. பரவதல்-துதித்
தல். அதுசருத்தமர் மூவரும்-(இராமனுக்குத்) தம்பிகளாகிய சிறந்த மூவரும்.
சனகனுக்கிளையானருண்மங்கையர்-சனகனுக்குத் தம்பியாகிய குசத்துவசன்.
பெற்ற பெண்களாகிய. கனல் கரியாக-அக்ரிசாகியாக. அடைவினிற்றவிராது-
முறைதவறாமல். இளையாரோடு-தம்பிமார்களான பரதன் முதலியவர்களோடு.
அயன்மைந்தனை-வசிட்டனை. வரிசை-பெருமை. காதிதன்மைந்தனை-விசுவா
மித்திரனை. இறைவனை-அரசனாகிய தசரதனை. பெறுதாயரை-பெற்ற தாய்
மார்களான கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை என்பவர்களை. வந்தனைபுரியா-
வணங்கி. வானகதுந்துபி-தேவதுந்துபி. துந்துபி-ஒரு வாத்தியவிசேடம். அநிர
முழங்க. ஆசி-வாழ்த்து. இலகு-விளங்குகின்ற. பொற்றிருமாத-அழகிய இலக்
குமி தேவியாகிய சீதைப்பிராட்டி.]

51. கொடிப்பரோவஞ்சமேகொண்டு

தூரப்பரோவென்செய்வோமென்று

குறிப்பரோதங்கன்பால்வந்து

மிடி கூறிற்

கொதிப்பரோவஞ்சியேமுந்த

வொளிப்பரோநஞ்சவாளங்கை

குறைப்பரோவம்பராய்விஞ்ச

யவோர்தர்

மடிப்பரோவென்றுநீள்சிறந்த

யிளைக்கவேசென்றகால்பிந்த

அடுத்தநாவின்கணீரின்றி

யனியேன்யான்

அருட்செய்வாய்கொண்டலேயென்கை

2விடுத்தநீயன்டமேமுண்ட

3வதிப்ரதாபங்களோர்கிஞ்சி

துணர்வேனோ

தடக்கையாலன்போடேமென்கை

பிடித்தநாண்முந்தவேவந்து

தனித்துவாழ்கின்றபோதின்கண்

மகிழ்சீதை

1. வறியேன்யான். 2. யயர்த்து. 3. வதிப்ரதாபங்களேகிஞ்சி. 4. யங்கை.

தனத்துமோகங்கொளாநின்று

கயற்கணைபென்கணையண்டர்

தவத்தினுல்வந்துபார்கொண்ட

சனகே

மடக்கொடசெம்பொனையென்ற

னுபிர்த்துள்வாழ்வஞ்சியேயுன்றன்

மருட்டராவிற்பமேயன்றி

யினிமேல்யான்

மதித்துமேகண்டுமால்கொண்டு

1. புறத்துளார்மங்கைமார்கொங்கை

மனத்தினுல்தொடேனென்ற

பெருமானே.

[குறிப்பு:- துரப்பரோ-ஓட்டுவார்களோ. மிடி - வறுமை. கொதிப்பரோ-கோபிப்பார்களோ. அஞ்சியே முந்த வொளிப்பரோ-கொடுப்பதற்குப் பயந்து முதலில் ஒளித்துக் கொள்வார்களோ. நஞ்சுவாளங்கை குறைப்பரோ-விஷம் பூசிய வாளால், இது என்று தாழ நீட்டிய கைகளை வெட்டிவிடுவார்களோ. உம் பராய் விஞ்சு கயடோர்-வினாய் மிக்க கீழ்மக்கள். சிந்தை-மனம். அளியென் யான்-நான் கருணைசெய்யத் தக்கவன். கொண்டலே-மேகம் போல்பவனே. என்கை-என்று கீழ்மக்களைப் புகழ்வதை. அண்டமேழுண்ட அதிபரதாபம்-எழுலகங்களையும் உண்டு (உயிற்றிடைக்கிய) பிக்கவீரம். ஓர் கிஞ்சிது-ஒரு சிறிதும். தடக்கையால்-பெரிய கையினால். 'கயற்கணை' என்பது முதல் 'தொடேன்' என்பதுவரை (பிராட்டியை நோக்கிய) இராமன் கூற்று. அண்டர்-தேவர். வஞ்சி-பெண். மருந்தரா இன்பம்-மயக்கந்தராத இன்பம். மால் மயக்கம். புறத்துளார் மங்கைமார் கொங்கை-வெளியிலுள்ளவர்களான இதர ஸ்திரீ ஜனங்களுடைய தனத்தை.]

55. அங்காதரவொடு கணையவுமோகச்

சிந்தா குலமது தெளிபவுமாதர்க்

கன்பாபுருத்த லொழியவுஞானப்

படையாலே

அஞ்சாதுறுபகை கணையவுமேவிரிப்

பைந்தார்கொடுநனி பணியவும்வானத்

தண்டாதிபர்தொழு திருவடிமீதிற்

றலேசேரா

இங்கா ரெதிரென மகிழவு² ஞாலத்

துன்பேரிசைசெனி பருகவு² மேலைக்

கென்பாருருக ணைகிழவுமயானிப்

படிமீதே

1. புறத்துமங்கைமார்.

2. ஞானத். 2. மேலத்தென்பா.

என்றேபெறுவது பொழுதுகள்வீணிற்

சென்றேகழியுமுன் மதியுபதேசித்

திந்தாபிடிபா கதியெனவாழ்வித்

தருள்வாயே

சங்கார்மிதிலையி னுயர்கலியானச்

சிங்காரமுமதன் மகிமைபுமாண்மைச்

சந்தோடமுமினி மையுமுளவாகச்

சனகேசன்

றன்பால்விடைகொடு கரிபரி² தர்முற்

றுந்தானைகள்வர முரசொலிவீறத்

தன்சாமரையிரு புண்டயினும்வீசத்

தமர்குழக்

கொங்கார்பரிமள துளவணிமாலைத்

திண்டோள்¹ பொலிவெழ மாகதமேருக்

குன்றாமெனவருள் வடிவெனவிரச்

கிலையோடே

கொந்தார்புரிசுழல் வரிவிழிநீலச்

சந்த்ரானனசன கிபை² பொருதேரிற்

கொண்டேவருமழ கியமணவாளப்

பெருமானே.

[குறிப்பு:- அங்கு-அசை. ஆகாசவொடு நினையவும்-விருப்பத்தோடு (உன்னுடைய திருவடிகளை) நினையவும். மோகச் சிந்தாகுலம்-விருப்பத்தோடுகூடிய மனக்கலக்கம். சிந்தாகுலமது என்பதில் ஈற்றில்நின்ற அது பகுதிப்பொருள் விதுதி. ஞானப்படை-ஞானமாகியவாள். களைதல்-நீக்குதல். வேரிப்பைந்தார் கொடுநனி பணியவும்-வாசனையுள்ள பசியமாலைகளைக்கொண்டு (சாத்தி) மிகவுக் வணங்கவும். அண்டாதிபர்தொழு திருவடிமீதில்-தேவந்தலைவரால் வணங்கப்படும் திருவடிகளில். தலைசேரா-வணங்கி. இங்கா ரெதிரென மகிழவும்-இவ்விடத்து என்னையொப்பார் எவர் என்று சந்தோஷிக்கவும். ஞாலத்து-பூமியில். உன் பேரிசை-உன்னுடைய பெரிய கீர்த்தியை. செவி பருகவும்-காதாற் கேட்கவும். மேலக்கென்பா ருறவுக ணைகிழவும்-(யாம் இப்பொழுது இளையம் ஆதலால்) வயது முதிர்ந்தபின் பகவத் குணனுபவங்களிலே ஈடுபடுவேம் என்று சொல்லுவோரது ஸ்தோதகம் விலகவும். இப்படிமீது யான் பெறுவது என்று-இத்தப் பூமியிலே யான் அடையுங்காலம் என்று. பாகதி-மேலானநிலை. ஆண்மகச் சந்தோடம்-வில்லித்துத் துண்மையினால் உண்டான மகிழ்ச்சி. கரிபரி-பரி-குதிரை. தானை-கால்பாட்படை. முரசொலி வீற -பேரிசைகளின் மடிக்கம் மிக. தமர்-சுற்றத்தார். கொங்கார் பரிமள துளவணிமாலைத் திண்டோள் பொலிவெழ-தேன்பொருந்திய வாசனையுள்ள துழாய்மாலை யணிந்த பூங்காண வலியதோன்கள் வீணங்க. கொந்தார் புரிசுழல் நீலவரிவிழிச் சந்த்ரா

1. பொலிதர. 2. மகிழ்வாகிக்.

னன சனகியை-பூக்கொத்துக்கள் பொருந்திய பின்னிட கூந்தலையும் நீலமணி,
போன்ற செவ்வரி கருவரி பார்த கண்ணையும், சந்தரன்போன்ற முகத்தையு
முடைய சீதைப்பிராட்டியை.]

56. இருகையோதொழாதுபற்றி
மலரெடாதிடாதுசித்த
மிளகுறு துநாவுமிக்க

நீருநாமம்

இசையோடேசொனாதுகெட்ட
தலைசெயாதுதாள்வணக்க
மினியநீருநாவிணைக்கண்

இதனாலே

யுருகுநேயமேவுபத்த
ரருகுசார்கிலேனெவர்க்கு
முரியனாகிலேனெடுத்த

வுடல்பாவம்

ஒருவனானீக்ருபைக்கண்
உதவுபார்வைபால்¹வினக்கி
யுறுதிகூறிவாழவைப்ப

தொகுநாளே

அரசனானீயபதைக்க
உலகமேழுமேப்ரமிக்க
அடிபொறுதராநெளிக்க

முடுகாவந்

தணுகநானலாதுமற்று
மெவனடாவிசாமபத்ர
னவனைமோதுவேனெனத்த

எதிருபம்

பரிதிகோடிபோலெறிக்க
மகுடவேணிதாழருத்ர
பரமயோகிப்பாலதட்டி

சசீமேறிப்

பழையசாப²மேவணக்கி
யறிவையோவெனாவெதிர்த்த
பரசுராமன்விழித்த

பெருமானே.

[குறிப்பு:-இடாது-அருச்சுனைசெய்யாது. சித்தம்-மனம். இளகுறுது-உரு
காது. தாள்-திருவடிகளில். இணைக்கண் இனிய நீருகா-இரண்டுகண்களும்
ஆனந்த பாவப்பத்தைச் சித்தா. நேயம்-அன்பு. பத்தர்-அடியார். உடல்பாவம்-
சரீரத்தையும் அதனார் நேடிக்கொண்ட தீவினையையும். ஒருவனை நீ-ஒர்
பாரை மிக்காரை இலையாய நீ. அரசன்-தயாரதன். ஆவி-உயிர். பதைக்க-நடுங்கு
ப்ரமிக்க-தினைக்க. அடிபொறுது அராநெளிக்க-பரசுராமன் கோபத்தோடு
துக்கிவைத்து நடந்து செல்லும்போது அவனது பாதத்தைத் தாங்கமுடியா
மல் ஆதிசேஷனும் நெளிக்க. முடுகாவந்து-வினாந்துவந்து. அணுகி-கிட்ட
நெருங்கி. 'நானலாது' என்பதுமுதல், 'பழைய சாபமே வணக்கி யறிவையோ'
என்பதுவரை பரசுராமன்கூற்று. அதிருபம்-மிக்க வடிவம். பரிதிகோடிபோ
லெறிக்க-கோடிசூரிய ப்ரகாசம்போல் ப்ரகாசி்க. மகுடவேணிதாழ-சடை
மகுடமானது அவிழ்ந்து தொங்க. ருத்ரபரமயோகிபோலதட்டி-பரம யோகி
யாகிய ருத்திரனைப்போலக் கர்ஜித்து. சாபம்-வில். வணக்குதல்-வளைத்தல்.
வீறு-வலி.]

1. இருவினையைமுட்டியவங்கு

மதியையதின்மரட்டியுலைந்த

வெனைநெடியகோட்டிகள்கண்டு

நரகூடே

இறுதிபறவீழ்த்தியிறந்து

பிறவிபெழுகாட்டினுள்வெம்ப

விவளவினில்வேற்றுமைகண்ட

தமைமாரதே

அருமறைகடேற்றுமிகுத்த

திருவடிகள்காட்டியழுங்கு

மவலமுழுதோட்டியனந்த

வெகுமாயத்

தகிலவினையாட்டொடுமுந்த

விதுவுமொருகூத்துகினைந்துன்

அடியரொடுகூட்டிவைகுந்த

மருள்வாயே

பரசுதரனீட்டிவழங்கு

நெடியசிலைகோட்டி முனிந்து

பகழியதுபூட்டியவன்செய்

தவம்வாரிப்

பரிபவமதாக்கியபின்பு

விடையருளிநோக்கியதந்தை

பழையவிடர்நீக்கிரடந்து

வழியுடே

திருவடிகள் போற்றிவணங்கு

பரதனையும் வாழ்த்திபுகந்து

செயமருவுபாட்டனிருந்த

[நகர்காணத்

திரள்புயபராக்ரமதுங்க

விளவனொடுபோக்கிவிளங்கு

திருவொடுமயோத்திபுகுந்த

பெருமானே.

[திறிப்பு:-இருவினை-நல்வினை தீவினை. மூட்டி-உண்டாக்கி. மதியை-அறிவை. அதின்மாட்டி-இந் நல்வினை தீவினைகளிலே சேர்ப்பித்து-உலேந்த-நிலைகுந்த. எனை-என்னை. நெடிய-பெரிய. கோட்டிகள் கண்டு-பைத்தியச் செய்கையுடையவனாகச் செய்து. நாகுடு-நாகில். இறுதியறவீழ்த்தி-முடிவறக்கிடத்தி. இறந்து-செத்து. பிறவீபெழு காட்டினுள்-ஏழுபிறப்பாகிய காட்டினில். வெம்ப-வாடும்படி. மறைகள்-வேதங்களால். தேற்றும் மிகுந்த திருவடிகள்-(உபாயமாக)நிச்சயித்துச் சொல்லப்பட்ட மிக்க பெருமையுள்ள திருவடிகளை. அழுங்கும் அவலம்-வருந்திய மனக்கவலை. அநந்த வெகுமையத்தகில விளையாட்டொடு-கணக்கற்ற மிக்க மாயத்தோடுகூடிய ப்ரபஞ்ச லீலையோடு. மூந்த-மூன்னே. இதுவும் ஒரு கூத்து நினைந்து-என்னை ரகசிக்கும் இதனையும் ஒரு விளையாட்டாகக் கருதி. பாசதான்-பாசராமன். வழங்கும்-கொடுத்த. நெடிய சில-நீண்ட வில்லை. கோட்டி-வளைத்து. முனிந்து-கோபித்து. பகழியதழுட்டி-அம்பையேறிட்டு, பரிபவமதாக்கியபின்பு-பாசராமனை அவமர்னப்படுத்தியபின். விடையருளி-அவனுக்குப் போக அனுமதிதந்து. தந்தை-தகப்பனாகிய தசரதனுடைய. பழைய இடர்நீக்கி-நெடுங்காலம் பாசராமனாலடைந்து அன்பத்தை நீக்கி. புயம்-தோள். பராக்ரமம்-வீரம். துங்கம்-உயர்வு. இளவல்-சத்துருக்கன். போக்கி-பேர்கச்செய்து. திரு-சீதைப்பிராட்டி.]

53. எறிபடையெடுத்துமோகா

மகிஷமதுகைத்துமேலிடு

மெரியெனவிழித்துவிசிய

கயிறோடே

யிடியெனமுழக்கியேயெதிர்

கறுவுறுகருத்தகாலனெ

னிறுதிசிலைபற்றியேவரு

மோருபோது

முறுகுகனலொத்ததாடகை

வெருவுறவளைத்தசாபமு

முனிசொலவிடுத்தபாணமு

மிருதோரு

முதுகிடைபிணித்ததூணியும்

அழகியபசுத்தமேனியு

முறுவலுமுகப்ரசாதமும்

மறவேனெ

அறநெறிவிளக்குகோசலை

மருமகள்வடித்தவோதியள்

அயில்விழிபிடித்தகாதினள்

இருபோதும்

அருமறைமணக்குமேனியள்

வரகமலமுற்றபாணியள்

அமுதுறுசிவத்தவாயினள்

அருண்மாருப்

பொறையுலகுபெற்றபூரணி

பிரமணையளித்தநாயகி

புணரியிலுதித்தகாரிகை

மறுநாடாப்

புதுமதிமுகத்தள்சானகி

முகுளிதவிசித்ரபூஷண

புளகிதமுலைக்குண்முழ்கிய

பெருமானே.

[திறிப்பு:-படை-ஆயுதம். மோகரமகிஷமதுகைத்து-உக்கிரமான ஒருமைக் கடாவைச் செலுத்தி. எரியென-அக்நியைப்போல. முழக்கி-சப்தித்து. எதிர்கறுவுறு-எதிர்த்துக்கோபித்துவருகிற. காலன்-எமன். இறுதிநிலை-அந்திமகாலம் முறுகுகனல் ஒத்த-கடிய நெருப்பையொத்த. வெருவுற-பயப்படும்படி. முறு

வலும்-புன்சிரிப்பும். முகப்பாசாதமும்-முகத்திலுள்ள கருணையும். வடித்தவாதி
யன்-சிக்ெடுத்து அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலையுடையான். அயில்விழிபிடித்த
காதினன்-காதளவொடிய வேல்போன்ற விழிவினையுடையான். இருபேர்தும்
அருமறை மணக்குமேனியன்-அந்திசந்திகளில் அந்தணர்சொல்லும் வேதமந்த்
ரங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். வரகமலமுற்ற பாணியன்-சிறந்த தாமரைப்
பூவைக் கையின்கண் உடையவன். சீதாபிராட்டி இலக்குமியின் அம்சமாதவின்
'வரகமலமுற்ற பாணியன்' என்றார். புணரி-திருப்பாற்கடல். மதுகடாப்புது
மதி முகத்தன்-கனங்கமடையாத புதிய மதிபோலு முகத்தையுடையவன். முரு
ளித விசித்ர பூஷண புளகித முலை-தாமரை மொட்டுப்போன்ற அழகிய சூபா
ணங்களை யணிந்த (சந்தோஷத்தால்) மயிர் சிலிர்த்திருக்கின்ற தனம்.)

பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத பகவத்கீதை.

இது, ஸம்ஸாரி சேதனர்கள் ஈ-ஜ்ஜிவித் தின்புறவேண்டுமென்ற
யிருப்புடைய ஸர்வோசவான் கீதாசார்பனாய்தின்று 'அர்ஜுனனை
யபாஜமாக்கி "பிணைத்த வறுவடைச்சமயமும் நெறியுள்ளியுரைத்த"
ஸ்ரீவோபபிஷத்ஸாபாரம். ஆகையாலன்றோ இது, இப்பொழுதும்
பரவரலும் பரபாட்டப்பட்டி, சீர் பெற்று விளங்குகிறது. இதன்
பொருளை ஸம்ஸ்க்ருதம் வள்ளாரேயன்றி எண்பேரரும் வ்விதா
பரிந்துகொள்ள ஸ்ரீமத பகவத்கீதைபாதி வாதிகேசரி அழகிய
மணவான் ஜயஸ்வரூபரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட 'பகவத்கீதை
வேண்பா" என்ற ஓர் மூலமுண்டு. பகவத்கீதா சுலோகங்களையும்,
இவ் வேண்பாக்களையும், விசதவாக்கிகாமணியாகிய மணவாளமா
ழனிகளா வருளிச்செய்யப்பட்ட "கீதார்த்தசங்க்ரஹ தீபிகை"க்குக்
விழ்மொழி பெயர்ப்பையும், இன்றியமையாத விசேஷக் குறிப்புக்
களையும் ஒருசேரப் பிணைத்து ஓர் நூலியற்றினால், அது பரோப
பரமாயிருக்கும் என்று திருமழிசைக்கோயில் கந்தாடை ஸ்ரீ.உ.வே.
வித்வான் உபந்யாஸரத்னம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி இயற்றி வரு
வன்றார். இதுவரை இது, இரண்டு அத்யாயம்முடிய அச்சேறி சுரு
பிகை ஆபமாய் வெளிவந்துள்ளது. பகவத்கீதையின் ஸாராம்சங்
ளைச் செவ்வையாய் அறிந்துகொள்ள விரும்புவாரெல்லாம் இந்நூலை
பாங்கிப் படித்துதற்குக் கடமைப்பட்டவராவார்கள். விரும்புவோர்
பிழக்கண்ட விவரத்திற்கு முழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

இரண்டு பாரங்கொண்ட க்ருசிகை விலை அணை 4:-

விலாஸம்:-

திருமழிசைக்கோயில் கந்தாடை ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் உபந்யாஸரத்னம்

ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி,

நெ. 75, கோவிந்தப்ப நாயக்கன் தெரு.

மதராஸ்.

வித்தியா மாலைகள்

(1, 2, 3 வாதம் புத்தகங்கள்)

இவ்விதம் படிக்கவில்லை என்ற கவலை வெண்டாம். கனகம் கொடுத்த ஜோலிகளுக்கு இடைவெளிவிடத் தயங்காமல் உதவியில்லாமல் கவியச்சையாபக் கற்றுக்கொள்க. உரிய முன்றலில் இவ்விதம் வார்த்தைகள், வர்த்தமங்கள் முதலியனவற்றைத் தமிழாக்கம் கொடுத்திருப்பதன் அனவகன்மை உச்சரிப்பதற்குமே தெளிவாய்த் தமிழ் எழுத்துக்கொட்டியிருப்பதால் ஆங்காங்கு இலக்கண விதிகளைப் பின்பற்றிவந்தாயாபக் கவியுருக்கின்றோம். இம்முத்தியான புத்தகங்கள் இவ்வாறு வெளிவந்தன இடைபாது.

முதல் வாதம் விடை அரை	0-6-0
2-வது விடை அரை	0-8-0
3-வது விடை அரை	0-10-0

ல. பி. கார்த்திக் அரை 6.

எதாவதில் இது முதல் புத்தகங்களையும் வாங்கித் தரும் சங்கிலி உதவியால் உயர்வாக கவியுருத்தல் விர்த்தியாகக் கவியும், எத்த புத்தகங்கள், உயர்வியும் முதலியனவற்றையும் விகலையால் மாணக்கத்துக் கொப்பந்தம் தானாக எழுதிக்கொள்ளத் திறமை ஏற்படுமாறு யான 32 பக்கங்கள் கொண்ட நானமுதல் இவ்விதம் கார்த்தி புத்தகம் வந்தவுடன் சேர்ந்து ரூ 1-10-0க்கு ல. பி. கில் அனுப்பப்படும்.

V. S. K. கவாமி அன் சன்ஸ்,

புக்கொல்லல்ஸ், விளாத்திதளம்.

(Via) கோயில்பட்டி. S. I. R.

மதுரை, ஹரிஸம்மய தீவாகர அச்சியத்தொலை.

இந்தப் பிரஸ், தெருமாரட்டுத்தெரு 239-51, விட்டில் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதிலிருந்துள்ள அச்ச முதலிய சாபரண்களெல்லாம் புதியனையாகத் தருவிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வு ஸ்ரீஸ்கந்தத்திலும், தமிழிலும், இவ்விதத்திலும், புத்தகங்களும், பத்திரிகைகளும், வெட்டா பீட்டர் கார்டி, கவர், ஹெட்டிங்குதகளும், சிதிது, உண்டியல், பின்பாசம், குழிப்பு, பேசேடு, சிட்டுட்ட முதலிய எல்லா அச்சு விலைகளும், குலிங், பைண்டிங் முதலிய வேலைகளும் குறித்தகாலத்தில் குறைந்த கார்த்தி மிகவும் கத்தமாகச் செய்து கொடுக்கப்படும். எல்லா நன்மைகளும் தங்கள் வெளிகளை இந்த அச்சியத்தொலைக்கே கொடுக்கக்கூடியிருக்கின்றனவேண்டும்.

மாலைஜி.

ஹரிஸம்மய தீவாகரம் யீஸ். மதுரை.